ओ३म्

ഓം കൃണ്വന്തോ വിശ്വമാര്യം (ഋഗ്വേദം 9.63.5)

വിശ്വത്തെ ശ്രേഷ്ഠമയമാക്കുക!

ആര്യസന്ദേശം

വെള്ളിനേഴി ആര്യസമാജത്തിന്റെ മുഖപത്രം

വൈദിക-ദാർശനിക മാസിക

പുസ്തകം : 1 ലക്കം : 10 വേദ സൃഷ്ടി സംവത്സരം 1972949113 കലിവർഷം 5114 മാഘം – ഫാൽഗുനം 1188 കുംഭം – മീനം 2013 മാർച്ച്

മുഖവാണി

സർവസാധാരണമായ നാനാപ്രകാരത്തിലുള്ള ദൃശ്യങ്ങൾ ഈ ലോകത്ത് പ്രതിദിനം നടക്കുന്നുണ്ട്. ജനസാമാന്യം ഇതിൽ വലിയ മഹത്വമൊന്നും പൊതുവെ കാണാറുമില്ല. എന്നാൽ ഇത്തരം സർവ്വസാധാരണ സംഭവങ്ങൾ മഹാപുരുഷൻമാരുടെ ജീവിതത്തിൽ വൻ പരിവർത്തനങ്ങളും തദ്വാരാ ലോകത്താകമാനം ഒരു ദിശാബോധം നൽകാൻ കെൽപ്പുള്ളതുമായി തീരാറുണ്ടെന്നതിന് ചരിത്രം സാക്ഷിയാണ്. രോഗങ്ങൾ, അംഗവൈകല്യത്താൽ നരകിക്കുന്നവർ, ശവമഞ്ചവുമായി പോകുന്ന യാത്രകൾ തുടങ്ങിയ ദൃശ്യങ്ങൾ സ്ഥിരം കാഴ്ചയാണ്. ഭരണാധികരികളും സാധാരണക്കാരും സന്യാസിമാരുപോലും ഇതിൽ വലിയ പ്രത്യേകയൊന്നും ദർശിക്കാറുമില്ല. എന്നാൽ സിദ്ധാർത്ഥ രാജകുമാരനിൽ ഈ ദൃശ്യങ്ങൾ വരുത്തിയ മാറ്റം ഈ ഭൂമണ്ഡലത്തിലുണ്ടാക്കിയ പരിവർത്തനം ചിന്തിക്കുക! വൃക്ഷങ്ങളിൽ നിന്ന് ഫലങ്ങൾ താഴേക്ക് വീഴുന്നത് വളരെ സ്വാഭാവികമാണെങ്കിലും ഐസക് ന്യൂട്ടന്റെ ദിവ്യദൃഷ്ടിയിലത് ഗുരുത്വാകർഷണ സിദ്ധാന്തത്തിന് വഴി തെളിയിച്ചു. ആവിഎഞ്ചിൻ, ഫോട്ടോഗ്രാഫി തുടങ്ങിയ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളും ഇത്തരം സാധാരണ കാഴ്ചകളിൽ നിന്ന് പ്രേരണയുൾകൊണ്ടതാണ്.

ഗുജറാത്തിലെ 'ടംകാര' എന്ന ഗ്രാമത്തിൽ 1838 ൽ നടന്ന ശിവരാത്രി ആഘോഷം 'മൂൽശങ്കർ' (മഹർഷി ദയാനന്ദ സരസ്വതി) എന്ന പതിനാലുകാരനിൽ വരുത്തിയ മാറ്റം ഭാരതീയ നവോത്ഥാനത്തിന് ഒരു പുതിയ തുടക്കം കുറിച്ചു. മംഗളകാരിയായ അഷ്ടമൂർത്തിയായ യഥാർത്ഥ ശിവനേ അന്വേഷിച്ചു കൊണ്ടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ യാത്രകൾക്കൊടുവിൽ മഥുരയിലെ ഒരാശ്രമത്തിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്ന അന്ധനും 80 വയസ്സിലധികം പ്രായവുമുണ്ടായിരുന്ന ഗുരുവിരാജനന്റെ അടുത്തെത്തി.

വേദാദ്ധ്യയനം

മണ്ഡലം 1 സൂക്തം 2

ഋഷിഃ മധുഛന്ദ, ദേവത: വായു, ഛന്ദസ്സ്ഃ
പിപീലികാമധ്യാ നിചൃത്ഗായത്രി, സ്വരഃ ഷഡ്ജഃ

വായവാ യാഹി ദര്ശതേമേ സോമാ അരംങ്കൃതാഃ।
തേഷാം പാഹി ശ്രുധീഹവം॥ (ഋഗ്വേദം 1.2.1)

പദാർത്ഥന്വയഭാഷ: (ദർശതേ) അല്ലയോ ജ്ഞാനത്തേ കാണുവാൻ യോഗ്യനായ (വായോ) അനന്തബല യുക്തനും എല്ലാവരുടേയും പ്രാണരൂപമായ അന്തര്യാമിയായ പരമേശ്വരാ! അങ്ങ് ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ (ആയാഹി) പ്രകാശിച്ചാലും. ഏതൊരു തരത്തിലാണോ അങ്ങ് (ഇമേ) ഈ പ്രത്യക്ഷ (സോമാഃ) സാംസാരിക പദാർത്ഥങ്ങളെ (അരംങ്കൃതാഃ) അലംകൃതനാക്കി അഥവാ സുശോഭിതനാക്കുന്നത് (തേഷാം) അങ്ങു തന്നെയാണ് ആ പദാർത്ഥങ്ങളുടെ രക്ഷകൻ. അതിനാൽ (പാഹി) അവയുടെ രക്ഷ ചെയ്താലും. ഞങ്ങളുടെ (ഹവം) സ്തുതികളെ (ശ്രുധി) കേട്ടാലും.

അതേപോലെ (ദർശത) സ്പർശാദി ഗുണങ്ങളെ കൊണ്ട് കാണാൻ യോഗ്യനായ (വായോ) എല്ലാ പ്രത്യക്ഷ പദാർത്ഥങ്ങളുടെ ആധാരവും പ്രാണികളുടെ ജീവന്റെ ഹേതുവുമായ ഭൗതിക വായു (ആയാഹി) എല്ലാവർക്കും പ്രാപ്തമാകട്ടെ. ഈ ഭൗതിക വായു (ഇമേ) പ്രത്യക്ഷ (സോമാഃ) സാംസാരിക പദാർത്ഥങ്ങളെ ശോഭായമാനമാക്കുന്നു. അതുതന്നെയാണ് (തേഷാം) ആ പദാർത്ഥങ്ങൾക്ക് (പാഹി) രക്ഷാ ഹേതുവും (ഹവം) ഇതിനാൽ എല്ലാ പ്രാണികളും പറയാനും കേൾക്കാനുമുള്ള വ്യവഹാരങ്ങൾക്ക് (ശ്രുധി) പറയുന്നു. കേൾക്കുന്നു.

ഭാവാർത്ഥം: ഈ മന്ത്രത്തിൽ ശ്ലേഷാലങ്കാരമാണ്. എങ്ങനെയാണോ പരമേശ്വരന്റെ സാമർത്ഥ്യത്താൽ രചിക്കപ്പെട്ട പദാർത്ഥങ്ങൾ നിത്യവും സുശോഭിത മായിരിക്കുന്നത്. അതേപോലെ ഈശ്വരനാൽ സൃഷ്ടിച്ച ഭൗതിക വായു അതിന്റെ ധാരണാ ഗുണത്താൽ എല്ലാ പദാർത്ഥങ്ങളുടേയും രക്ഷയും ശോഭയും നടത്തുകയും അതേപോലെ ജീവികളുടെ പ്രേമഭക്തിയോടെയുള്ള സ്തുതികൾ ഈശ്വരനെ അതേ നിമിഷത്തിൽ കേൾപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഭൗതികവായുവിന്റെ നിമിത്തത്താലാണ് ജീവികൾ ശബ്ദങ്ങളുടെ ഉച്ചാരണവും ശ്രവണവും നടത്താൻ സാമർത്ഥ്യമുള്ള വരായി തീരുന്നത്.

☞

മനുർഭവഃ ജനയാ ദൈവ്യം ജനം *(ഋഗ്വേദം 10.53.6)*

മനുഷ്യനാകൂ! ദിവ്യഗുണശാലികളായ സന്താനങ്ങൾക്ക് ജന്മമേകൂ!

ആ ഗുരു ശിഷ്യ സമാഗമത്തിന്റെ ഫലമാണ് ആര്യസമാജസ്ഥാപനവും സത്യാർത്ഥ പ്രകാശമെന്ന വേദങ്ങളിക്കേ് മടങ്ങാൻ ആഹ്വാനം നൽകുന്ന മഹത്ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രചനയും. ആര്യസന്ദേശമെന്ന പത്രികയിലൂടെ ഈ വരികൾ കുറിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതും അതിനാലാണ്. അപൗരുഷേയമായ വേദജ്ഞാനത്തെ യാഥാസ്ഥിതികരുടെ ശക്തമായ എതിർപ്പിനെ സധൈര്യം നേരിട്ട് സാധാരണക്കാരിലെത്തിച്ച മഹർഷി ദയാനന്ദൻ വെട്ടിതെളിയിച്ച പാതയിലൂടെ നമുക്ക് മുന്നോട്ട് പോകാം. ദുർഘടമായ ഈ വഴിത്താരയിലൂടെ സഞ്ചരിച്ച് സർവ്വസ്വവും വേദപ്രചാരണത്തിനായി സമർപ്പിച്ച് ബലിദാനിയായി തീർന്ന ധർമ്മവീർ പണ്ഡിറ്റ് ലേഖ്റാമിന്റെ രക്തസാക്ഷിത്വദിനം കൂടി (മാർച്ച് 6) ഈ വർഷം ശിവരാത്രിയോടടുപ്പിച്ച് വരുന്നു.

'വൈദികസാഹിത്യങ്ങളുടെ പ്രസാധനവും പ്രചാരവും ആര്യസമാജത്തിൽ ഒരിക്കലും നിന്ന് പോകരുതെന്ന് പണ്ഡിറ്റ് ലേഖ്റാം മരണശയ്യയിൽ കിടന്നു കൊണ്ട് നൽകിയ സന്ദേശത്തെ ശിരസാവഹിച്ച് നമുക്ക് മുന്നേറാം. എല്ലാ വായനക്കാർക്കും ശിവരാത്രി ആശംസകൾ നേർന്നു കൊള്ളുന്നു.

പത്രാധിപർ

(മുൻ ലക്കത്തിന്റെ തുടർച്ച)

കർമ്മ കാണ്ഡമെന്ന യജ്ഞം

- മഹർഷി ദയാനന്ദ സരസ്വതി

യജ്ഞത്തിൽ ദേവതാ ശബ്ദം കൊണ്ട് എന്താണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്?

വേദങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു തന്നെയാണ് ഗ്രഹിക്കേണ്ടത്. യജുർവേദം പതിനാലാം അദ്ധ്യായം ഇരുപതാം മന്ത്രമാണിത്

അഗ്നിർദേവതാ വാതോ ദേവതാ സൂര്യോ ദേവതാ
ചന്ദ്രമാ ദേവതാ വസവോ ദേവതാ രുദ്രാ ദേവതാ
ആദിത്യാ ദേവതാ മരുതോ ദേവതാ
വിശ്വേദേവാ ദേവതാ
ബൃഹസ്പതിർ ദേവതേന്ദ്രോ ദേവതാ
വരുണോ ദേവതാ

യജ്ഞപ്രക്രിയയിൽ ദേവതാശബ്ദം കൊണ്ട് മുഖ്യമായും മന്ത്രത്തെ തന്നെയാണ് ഗ്രഹിക്കേണ്ടത്. കാരണം ഗായത്ര്യാദി ഛന്ദസ്സുകളാണ് ദേവത. ഈ വേദമന്ത്രങ്ങളിൽ നിന്നാണ് എല്ലാ വിദ്യകളും പ്രകടമാകുന്നത്. അതുകൊണ്ട് മന്ത്രം ദേവതയാണ്. ഇവിടെ എല്ലാ അർത്ഥവും യഥാർത്ഥ രൂപത്തിൽ തന്നെ പ്രകടമാകുന്നു. അത് മന്ത്രത്തിന്റെ ഒരു ദിവ്യശക്തി തന്നെയാണ്.

''കർമ്മ സംപത്തിർ മന്ത്രോ വേദേ'' എന്ന് യാസ്കാചാര്യൻ നിരുക്തത്തിൽ (1/2) പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതായത് വേദമന്ത്രങ്ങൾ ഉച്ചരിച്ച് അഗ്നിഹോത്രം മുതൽ അശ്വമേധം വരെയുള്ള യജ്ഞകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്താൽ ആ കർമ്മം കൊണ്ട് മോക്ഷപ്രാപ്തി വരെയുള്ള സുഖം കിട്ടുന്നതിനാൽ മന്ത്രങ്ങൾ ദേവതകളാണ്. ഏതു ശബ്ദം ഏതു മന്ത്രത്തിൽ ഏത് അർത്ഥത്തിനു വേണ്ടിയാണോ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത് ആ മന്ത്രങ്ങളെ ദേവതയായി കണക്കാക്കണം. ''അഗ്നിംഭൂതം പുരോദധേ...'' എന്നു തുടങ്ങുന്ന യജുർവേദ മന്ത്രത്തിന്റെ (22/17) ദേവത അഗ്നിയാണ്. ഈ അർത്ഥം മൂന്നു രീതിയിലുണ്ട്. ഒന്ന് പ്രത്യക്ഷം (പ്രസിദ്ധമായ അർത്ഥം) രണ്ട് പരോക്ഷം (അപ്രസിദ്ധം) മൂന്ന് ആദ്ധ്യാത്മിക അർത്ഥം (ആത്മാ, പരമാത്മാ, പ്രകൃതികളെ കാര്യകാരണ സഹിതം പ്രതിപാദിക്കുക). ത്രികാലത്തിലും സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന മന്ത്രങ്ങൾ ദേവതകളാണെന്ന് ചുരുക്കം.

സാമാന്യ അർത്ഥമോ വിശേഷ അർത്ഥമോ പ്രകടമാകാത്ത മന്ത്രങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിൽ അവിടെ യജ്ഞത്തെ ദേവതയായി കണക്കാക്കണം. ഉദാഹരണമായി 'അഗ്നിമീളേ പുരോഹിതം....' എന്നു തുടങ്ങുന്ന മന്ത്രത്തിൽ മൂന്നു പ്രകാരത്തിലുള്ള യജ്ഞമാണു കാണിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഒന്ന്: അഗ്നിഹോത്രം മുതൽ അശ്വമേധം വരെയുള്ള യജ്ഞങ്ങൾ, രണ്ട്: പ്രകൃതി മുതൽ ഭൂമി വരെയുള്ള ലോകസൃഷ്ടിയും ശിൽപ്പവിദ്യയും, മൂന്ന്: സൽസംഗം മുതൽ യാഗവും യോഗജ്ഞാനവും വരെ. ഇവയെല്ലാം ആ മന്ത്രത്തിലെ ദേവതകളാണ്. സാധാരണ രീതിയിൽ ഒരു യജ്ഞത്തിൽ വേദമന്ത്രവും ഈശ്വരനും ദേവതയായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു.

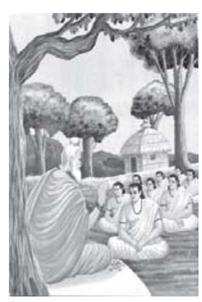

(മുൻ ലക്കത്തിന്റെ തുടർച്ച)

ധർമ്മ പാഠങ്ങൾ

(വൈദിക ധർമ്മ പ്രശ്നോത്തരി)

- പണ്ഡിറ്റ് ധർമ്മദേവ് വിദ്യാവാചസ്പതി

തർജ്ജമ: കെ.എം. രാജൻ

പാഠം - 5

വർണ്ണ ധർമ്മം

ചോദ്യം : എതൊരു ഗുണമാണ് ഒരു ബ്രാഹ്മണന് ഏറ്റവും ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതും ആ ഗുണമില്ലെങ്കിൽ എത്ര തന്നെ ഉയർന്ന കുലത്തിൽ പിറന്നാലും അയാളെ ബ്രാഹ്മണനെന്ന് വിളിക്കാൻ പറ്റാത്തതുമായിട്ടുള്ളത്?

ഉത്തരം : വേദാദി ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ ആധാരത്തിൽ മഹാഭാരതത്തിൽ വിവരിച്ച ഒരു ശ്ലോകം നോക്കുക.

സത്യം ദാനം ക്ഷമാശീലം അനൃശംസ്യം ത്രപാഘൃണാഃ

തപശ്ച ദൃശ്യതേ യത്ര സഃ ബ്രാഹ്മണ ഇതി സ്മൃതഃ

(മഹാഭാരതം ശാന്തിപർവ്വം അദ്ധ്യായം 189)

☞

കുർവന്നേവേഹ കർമ്മാണി ജിജീവിഷേച്ഛതങ് സമാഃ *(യജു. 40-2)*

നിസ്വാർത്ഥമായ ധാർമ്മിക പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്തിക്കൊ് നാം നൂറുവർഷം ജീവിക്കുമാറാകട്ടെ!

സത്യം, ദാനം, ക്ഷമാ, ശീലം, അനൃശംസ്യം, ത്രപാ, അഘൃണ, തപസ്സ് എന്നിവയുള്ളവനാരോ അയാൾ ബ്രാഹ്മണനാണെന്ന് പറയാം. ഇത് ഒന്ന് കൂടി വിശദീകരിക്കാം.

1. **സത്യം:** മനസാ വാചാ കർമണാ എന്നിവയാൽ സദാ സമയവും സത്യപാലന വൃതം അനുഷ്ടിക്കുക.

2. **ദാനം:** തന്റെ യഥാശക്തിക്കൊത്ത് ദരിദ്രർ, അനാഥർ, അസമർത്ഥർ എന്നിവർക്കും ഉത്തമ ധാർമിക സ്ഥാപനങ്ങൾക്കും ദാനം നൽകുക.

3. **ക്ഷമ:** ആരുടേയെങ്കിലും അപരാധത്തേക്കുറിച്ച് അറിഞ്ഞാൽ ഏറ്റവും ചുരുങ്ങിയത് മൂന്ന് പ്രാവശ്യം ക്ഷമിക്കുക.

4. **ശീലം:** ഉത്തമവും പ്രേമമയവും മധുരസ്വഭാവത്തോടും കൂടിയ പെരുമാറ്റം.

5. **അനൃശംസ്യം:** ക്രൂരത വെടിയുക. മനുഷ്യരോടും മൃഗങ്ങളോടുമല്ലാം കോമളതയോടേയും സ്നേഹത്തോടേയും പെരുമാറുക.

6. **ത്രപ:** തെറ്റായ പ്രവൃത്തികളോട് ലജ്ജാലുവായി അതിൽ നിന്നും വിട്ട് നിൽക്കുക.

7. **അഘൃണ:** ദയാവായ്പ്പോടെ എപ്പോഴും പെരുമാറുക.

8. **തപസ്സ്:** ശീതോഷ്ണ-സുഖദുഖങ്ങൾ, മാനം അപമാനം എന്നിവയോട് വ്യത്യാസമില്ലാതെ പ്രതികരിക്കുക. എത്രതന്നെ ഭയങ്കര ആപത്ത് വന്നാലും പരിഭ്രമിക്കാതെ ധർമ്മ മാർഗത്തിൽ നിന്ന് വ്യതിചലിക്കാതിരിക്കുക.

ശ്രീകൃഷ്ണൻ ഈ വിഷയത്തേക്കുറിച്ച് ഭഗവത് ഗീതയുടെ പതിനെട്ടാം അദ്ധ്യായത്തിൽ പറയുന്നു.

ശമോ ദമസ്തപഃ ശൗചം ക്ഷാന്തി രാർജ്ജവമേവച
ജ്ഞാനം വിജ്ഞാനമാസ്തിക്യം ബ്രഹ്മകർമ്മ സ്വഭാവജം

അർത്ഥം : (ശമഃ) ശാന്തി, (ദമഃ) മനസ്സിനെ നിയന്ത്രിച്ച് നിർത്തുക, (തപഃ) തണുപ്പിനേയും ഉഷ്ണത്തേയും സഹിച്ചു കൊണ്ട് ധർമ്മ മാർഗത്തിൽ ചരിക്കുക, (ശൗചം) ശുചിത്വം അഥവാ എല്ലാ തരത്തിലുമുള്ള പവിത്രത, (ക്ഷാന്തി) ക്ഷമ, (ആർജ്ജവം), സരളത മനസ്സിലുള്ളതിനെ പറയുക അതിനനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുക (ജ്ഞാനം) ഉത്തമജ്ഞാനം പ്രാപ്തമാക്കുക, (വിജ്ഞാനം) പരമാത്മാവ്, ആത്മാവ് എന്നീ വിഷയങ്ങളിൽ പ്രത്യേക ജ്ഞാനം ഉണ്ടാക്കുക ഇതെല്ലാം ബ്രാഹ്മണന്റെ സ്വാഭാവിക കർമ്മങ്ങളാണ്. ഇതില്ലാത്തവരെ ബ്രാഹ്മണനെന്ന് പറയാനാവില്ല.

(മുൻ ലക്കത്തിന്റെ തുടർച്ച)

3. ആദി വേദകാലം വൈദിക സമൂഹം

ഋഷിഗ്രന്ഥങ്ങളെ ഗവേഷണം ചെയ്തു മഹർഷി ദയാനന്ദൻ ആദിവേദകാലം, വൈദിക സമൂഹം എന്നിവയെ കുറിച്ചുള്ള ചില വിവരങ്ങളെ തന്റെ 1875 ൽ പുണേ പ്രഭാഷണങ്ങളിൽ തന്നിട്ടുള്ളതിനെ ഇവിടെ ചുരുക്കമായി ഞാൻ എഴുതാം.

“ഈ സൃഷ്ടി എങ്ങനെ ഉണ്ടായി? ആരാണ് ഇതിനെ സൃഷ്ടിച്ചത്?”.......

“സൃഷ്ടിക്കു മുമ്പ് പ്രകൃതിയും, കർമ്മങ്ങളുമില്ലായിരുന്നു. എല്ലാം അവ്യക്തമായി ബ്രഹ്മത്തിൽ അടങ്ങിയിരുന്നു. (ബ്രഹ്മം=ഈശ്വരൻ)”.

ഋഗ്വേദത്തിലെ നാസദീയ സൂക്തം, സാംഖ്യദർശനം എന്നിവയെ ഉദ്ധരിച്ചു ഋഷി വിശദീകരിച്ചതിനു ശേഷം തുടരുന്നു.

“പ്രളയത്തിനു ശേഷം ആദ്യം മൂല പ്രകൃതിയിൽ നിന്നും ഈ കാണുന്ന പ്രകൃതി ഉണ്ടായി. ഈ പ്രകൃതിയിൽ നിന്ന് എല്ലാം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു.” സൂര്യൻ, ചന്ദ്രൻ, നക്ഷത്രങ്ങൾ ഉൾപ്പെടെ എല്ലാം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതിനു ശേഷം മനുഷ്യൻ ഉൾപ്പെടെ എല്ലാ ജീവാത്മാക്കളും ഉൽപ്പത്തിയായി. ആ മനുഷ്യർ അനേകർ ഉണ്ടായി. ആദ്യം ഉത്പ്പന്നമായ മനുഷ്യ ജാതി തിബത്ത് ഉൾപ്പെടെ നേപാളം, കാശ്മീരം, ആദിയായ ഹിമാലയ പ്രദേശങ്ങളിൽ താമസിക്കുകയും ചെയ്തു.

(ഇവർക്കു ആദി ഋഷികൾ മുഖേന ഈശ്വരൻ വേദജ്ഞാനം നൽകി എന്നു സ്പഷ്ടമാക്കിയതിനു ശേഷം മഹർഷി തുടരുന്നു).

ഏറെക്കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മനുഷ്യരിൽ ആര്യർ, ദസ്യുക്കൾ എന്നീ രണ്ട് വിഭാഗങ്ങൾ ഉണ്ടായി. ആര്യൻ എന്നാൽ നല്ല ജ്ഞാനമുള്ളവർ, വിദ്വാൻ, ശ്രേഷ്ഠൻ. ദസ്യു എന്നാൽ അറിവു നേടിയാലും ഇല്ലെങ്കിലും ദുഷ്ടൻ, സമൂഹത്തിനു ദ്രോഹം ചെയ്യുന്നവൻ.

പിന്നെ ക്രമേണ നാലു വർണ്ണങ്ങൾ ഉണ്ടായി മനുഷ്യരിൽ. ബ്രാഹ്മണർ=പൂർണ്ണ വിദ്വാൻ, ക്ഷത്രിയർ=നടുത്തരം വിദ്യാഭ്യാസം നേടി സമൂഹത്തെ രക്ഷിക്കുന്നവർ, വൈശ്യൻ=കുറയെങ്കിലും വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തു സമൂഹത്തിനു ആവശ്യമായ കൃഷി, വ്യവസായം മുതലായവയിൽ ശ്രദ്ധിച്ചു ധനം ഉണ്ടാക്കുന്നവൻ, ശൂദ്രൻ=വേണ്ടത്ര വിദ്യ്യാസമില്ലാത്തവൻ, അദ്ധ്വാനിക്കാത്തവൻ, ഒരു തരം അജ്ഞാനി,.... പിന്നെ വ്യക്തി ജീവിതത്തിൽ നാല് ആശ്രമങ്ങളുണ്ടായി.

☞

മനുവിന്റെ കാലത്തിൽ സമൂഹനന്മക്കായിരാജ്യഭരണം സ്മൃതി എന്ന പേരിൽ ക്രോഡീകരിക്കപ്പെട്ടു.

ഇപ്പോൾ മനുവിന്റെ ധർമ്മശാസ്ത്രം ഏതു സ്ഥിതിയിലാണ് ഉള്ളതെന്ന് ചിന്തിക്കുക. പാൽ കുറഞ്ഞു വിൽക്കുന്നവൻ പാലിൽ വെള്ളം ചേർക്കുന്നതു പോലെ, അങ്ങനെ പാൽ വാങ്ങുന്നവരെ വഞ്ചിക്കുന്നതു പോലെ, കബളിപ്പിക്കുന്നതു പോലെ ഒരു സ്ഥിതി മാനവ ധർമ്മശാസ്ത്രം എന്ന മനു ധർമ്മത്തിനും സംഭവിച്ചു. മനുധർമ്മത്തിൽ അനേകം തെറ്റായ ശ്ലോകങ്ങൾ ഇടക്കു ചേർക്കപ്പെട്ടു പ്രക്ഷിപ്തമായി, അവ സത്യമായും മനുവിന്റേതല്ല. അതെന്താ അങ്ങനെ എന്ന് ആരെങ്കിലും ചോദിച്ചാൽ പറയുക ഒരു ശ്ലോകത്തോടൊപ്പം മറ്റു ശ്ലോകങ്ങളെ താരതമ്യം ചെയ്തു നോക്കിയാൽ മതി എന്ന്. ഈ വ്യവസ്ഥ അനുസരിച്ച് താരതമ്യ പഠനം ചെയ്താൽ എല്ലാം കൊണ്ടും ഈ പ്രക്ഷിപ്ത ശ്ലോകങ്ങൾ ശരിയല്ല, പ്രസക്തമല്ല എന്ന് കാണാം. മനുവിനേ പോലെയുള്ള ശ്രേഷ്ഠ പരുഷന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ, നമ്മുടെ സ്വാർത്ഥ ലാഭത്തിനു വേണ്ടി(കപട ബ്രാഹ്മണർ) ഇത്തരം ശ്ലോകങ്ങൾ രചിച്ചു മനുധർമ്മ സ്മൃതിയിൽ ചേർത്തത് മഹാപരാധമായ സംഗതി തന്നെയാണ്.

CONTRIBUTION OF MAHARSHI DAYANAND TO HINDU SOCIETY

- Dr. Vivek Arya, MBBS

1. Swami Dayanand, Yug Pravartak / Yug Drashta, Founder of Arya Samaj, rebuilt the entire Indian nation and HINDU Society in a NEW mould where every Hindu and Arya had to believe firmly that this country " BHARAT" is their own land and no person of FOREIGN BIRTH could ever become HEAD of its affairs in any way.
2. He believed and proved that in our Vedas there was NO SUCH thing as UNTOUCHABILITY . He and through his Arya Samaj succeeded in launching a Great movement against UNTOUCHABILITY which was followed up and taken up by Gandhiji , Congress in a BIG way during our Freedom struggle and post - independence.
3. Child Marriages : In Maharishi Dayanand's days, the child marriages were a very common factor. Maharishi Dayanand and his Arya Samaj propagated against this curse from our Hindu Society. Even now, it is prevalent in certain regions and amongst backward Hindus.
4. Maharishi Dayanand and its Arya Samaj launched yet another related curse of Hindu Society , namely, marrying more than one wife or POLYGAMY: Arya Samaj through "Magic Lantern" Arya Pracharaks who travelled widely deep into the villages and towns successfully removed this evil from our Hindu society. (Subsequently, it was lawfully abolished under Hindu Code bill).Still there are examples of this curse of POLYGAMY amongst our Hindus, which is spreading like a menace which requires to be controlled at all levels, specially our Politicians and Affluent class require some Ved Prachar for it.
5. AryaSamaj successfully fought with the orthodox Brahmin Community and established that there was No example in the Vedas to worship the idol, as God is OMNIPOTENT , OMNIPRESENT and FORMLESS, once it is omnipresent, it cannot be confined under lock and key any where NOR evn in their so called Temples which have become Nothing more that "Religious shops" for the pandits.
6. Dayanand preached and pleaded with the Orthodox Hindu Community to return to Vedas in true sense and to follow its dictates. He organized to obtain the Original Vedas from Germany and translated them in simple Sanskrit and Hindi along with his famous Book , " RIGVEDADI BHASHYA BHOOMIKA", "SOLAH SANSKARS"etc.
7. Swami Dayanand propagated that all people are born equal and No one is Brahmin, Vaishya, Kshatriya or Shudra by birth , but these are according to the profession one chooses and each of these sects are complimentary to each other and None is superior or inferior to the other.
8. Dayanand infused a thought amongst our Hindu Society that the West has NOT contributed anything towards the emancipation of our Country's welfare, rather the West owe to us for everything, every progress which they unjustifiably claim of theirs, including the invention of "ZERO".
9. Dayanand strongly believed in a National Religion , based on INTENSE DEDICATED, TRUE, SELFLESS, FEARLESS NATIONALISM, a thought which he propagated amongst all the Hindus of India, preparing for Self-Rule and Freedom, based on equality ; its details are enshrined in " SATYARTH PRAKSH" by Maharishi Dayanand Saraswati. This was his life's greatest mission.
10. Brought about widows re-marriages amongst the Hindus.
11. Pleaded and Stopped the most barbaric and most orthodox "Sati- Pratha" amongst the Hindus of our country.
12. Dayanand and its Arya Samaj hit hard on the Blind faiths of Hindu Society and awakened them of these fake/ false Blind faiths which were spread amongst Hindu Society falsely by various orthodox Hindu organizations.
13. Shuddhi Prachaar of Dayanand Saraswati and Arya Samaj was and still the Greatest contribution to Hindu Society, thereby bringing back our brothers and sisters whom we had lost to other religions owing to our orthodox beliefs.
14. Spread of education to all irrespective of one being a boy or girl, of being a Brahmin or of other so called castes. Dayanand and its Arya Samaj played its greatest role in starting women's Education every where in India and to every one irrespective of Caste,Creed, Sex etc.

Na thasya Pratima Asthi Yasya Nama Mahadyashah (Yajurved 31-2)
There is no measure, no image of that GOD whose name is Great

15. In the field of Education again Maharishi Dayanand played its greatest role in strengthening Hindu Society.
16. Dayanand's Arya Samaj opened its First Orphanage in Firozepore, followed by a chain of Orphanages all over the country so that our orphans may not adopt other religions like Islam or Christianity.
17. In the same way, Dayanand's Arya Samaj opened Homes for the widows and Destitute womens to accommodate, train them in some useful profession and to get them married to suitable partners in course.
18. Dayanand / Arya Samaj succeeded in removing the Pardha System from our Hindu Society and brought Hindu women at par with men-folk.
19. Dayanand launched a movement successfully that studying of Sanskrit , Vedas and Upnishidas is NOT restricted to Brahamins alone but every caste had equal Rights to study these including women-folk .
20. Dayanand and its Arya Samaj gave Rights to wear Yagopaveet to every Hindu irrespective of one's birth.
21. In those days, any Hindu Travellers overseas, had to undergo penance and give away a lot of gifts to Orthodox Brahmins for allowing them to re-admit to Hindu Dharma, but Dayanand got rid of such ills from Orthodox Hindu Society.
22. Maharishi Dayanand Saraswati, first time, told the Hindu Society the difference of the meaning of good Governance and "own Independent Rule" and instigated people to demand self /own independent rule and to throw away the foreign yoke of slavery of the Britrishers. Maharishi Dayanand was the First Indian who announced for the FIRST Time that Bharatvarsh is only of Bharatvasies and we should have our own Self Independent Rule.
23. Maharishi Dayanand and its Arya Samaj emphasized on Swadeshi and patronising of Swadeshi Products only amongst all the Hindu Community .
24. If HINDI remained the main stay of our freedom struggle, it was because of Maharishi Dayanand, even today, Dayanand's Arya Samaj can take this credit for the Promotion of Hindi as a National language all over the country.
25. Dayanand and its Arya Samaj gave to Hindu Orthodox Society, great thinkers, National Leaders and Revolutionaries like : Lala Lajpat Rai, Lokmanya Bal Gangadhar Tilak, Bipin Chandra Pal, Shri Arvind Ghosh, Bhai Parmanand, Bhai Shyamji Krishna Verma, Bhagat Singh, Ram Prasad Bismil, Bhai Bal Mukund, Madanlal Dhingra, Madan Mohan Malviye, Swami Shraddhanand and Pandit Lekhram and others as well as Most of the revolutionaries, who defacto brought about our Independence .
26. Dayanand and Arya Samaj always believe that begging is a worst thing, it is never liked by any one, rather it demoralizes the beggar, hence Dayanand insisted the Hindu Society as a whole to stand on its own feet, on its own good deeds and to come forward to sacrifice one's life for the Nation .
27. Hindu Women have to pay back to Swami Dayanand Saraswati the Greatest if he had NOT come forward to improve their Social Rights, rights to educate themselves, right to read Vedas, Upnishads, Remarriages , equal rights as per men's, abolition of Dowry system, equal opportunity to select their partners etc.the Indian women could never have attained their emancipation and would have remained as backword as Muslim women of the world.

And Many- many more Contributions of Arya Samaj to the HINDU Society.

LORD KRISHNA AN ENLIGHTENING PERSONALITY

Dr. Satya Pal Singh
(The Police Commissioner, Mumbai)

I am experiencing mixed feelings of ecstasy and awareness of my own limitations while writing this article on the most illustrious and enlightened man of the era – the Lord Krishna. In the long history of almost last 5000 years there has been no equivalent to such a great Householder soul like Shrikrishna in India or even elsewhere on this Earth. The myth goes that before the birth of Shrikrishna, his parents (Devaki and Vasudeva) were kept behind the bars at Mathura by King Kansa. But the moment Shrikrishna was born, the doors of the jail suddenly (automatically) opened and was safely shifted to Gokul. It is entirely needless to probe into this myth for its veracity. But one can easily imagine that when the jail shackles were all of a sudden got cut asundered at the time of the birth of this superhuman, how many miserables must have been rescued by him throughout the lifespan of this divine towering figure! It is so stunning that this child born in the walls of the prison grows into a savior later in his life and relieves the entire world from the jail of engulfing unrighteousness and sins. The baby deprived even of the privileges of his mother's milk right from the moment he was born, anchored the salvation of innumerable mothers.

Historicity -

Historically Shrikrishna belongs to the end of Dvapara Yuga. The position he occupies and the role he plays in the great war of Mahabharata, is extremely important and significant. The Mahabharata war itself gave birth to Gita, the divine celestial speech (Devavani). The Indologists in the light of available historical records and literary documents, astronomical references (the positions of constellations) have concluded that the war of Mahabharata broke out on 12th November 3143 B.C, which means almost 5152 years back. Now any historian or any research worker should have no doubt or prejudice of any order in this regard. Before the British

☞

Ma Bhrathaa Bhraatharam dvikshan Maa swasaara mutha swasaa (Atharva Veda 330.3)
Let not a brother hate his brother and let not a sister hate her sister

Rule in India, in the pre-historic period, time was measured astronomically in terms of Kalpas and Yugas. (aeonic temporal cycles) The beginning of the new era was called Yugabda. Astronomically speaking the present Kaliyuga started 5109* years ago. Shrikrishna lived till the initial few years of Kaliyuga.

astronomically in terms of Kalpas and Yugas. (aeonic temporal cycles) The beginning of the new era was called Yugabda. Astronomically speaking the present Kaliyuga started 5109* years ago. Shrikrishna lived till the initial few years of Kaliyuga.

Child hood

The Childhood of Shrikrishna was spent in Gokul, Vrundavan area. The foster parents Nanda -Yashoda nurtured him with great zeal, love and care. It is said that Nanda had the herds of 10000 cows in his possession. Even if we consider it to consist only of 1000 cows for a time being, why should then their beloved son go to others' houses and that too for stealing and enjoying the butter stolen? Nanda and Yashoda were so pure-hearted couple that they would have never hesitated and would have easily agreed to give away their baby-girl to replace and save the sibling of their friend Vasudeva, so how was it possible that they would allow any bad habits like that of stealing and telling lies to get inculcated in the exceptional child of their bosom friend? This is nothing but an utopia or wild imagination of poets like Surdasa and others, - and factually there is no substance in all such stories.

Granted that there could be some childhood anecdotes associated with Shrikrishna, natural to the age under the caption Balalila (Childhood amusements). But these poets and followers went to the extreme by converting them into Rasalila (amorous youthful sports.) – an act of spiritual distortions of Krishnalila.

Radha and Gopis

Some poets from rhetoric school and bhakticult accepted Lord Shrikrishna as a God, worshiped him, adorned him as blind devotees and followers on one hand, and on the other the Western scholars and their self esteemed, the so called Indian scholars, following their footsteps merely depicted him in various ways with low level intentions and sensual impulses. Shrikrishna to them was one who played in the group of Gopis under the sacred name Rasalila, as one stealing the garments of the women, the one engaged and indulging in youthful activities with the damsel by name Radha, making uncourteous hideous gestures with dwarfed maiden Kubja.

The rhetoric school poets wanted to hide their sensual impulses and writings from the indignation of common people in the society. The blind and self titled devotees wanted to escape themselves from the scornful attitude of common man towards them, their selfish and voluptuous behavior or actions and their luxurious and lavish life style made under the pretext of divine justification and conformation. The Western scholars and others belonging to different religions than that of Hindus, and not to speak of other pseudo scholars wanted to devaluate and bring down the supreme Indian culture and Indian religion – a sort of burning example for all. Thus they mutilated the very noble character of Lord Krishna into an ignoble and scandalous one.

In the whole of Mahabharata, there is no mention even of the name Radha. We first get glimpses of her, in Gita Govinda of Jayadeva, in the Bhagvat of Bopadeva, his real brother and also in other literary description in the works like Brahma Vaivarta Purana, etc. One comes across in Brahma Vaivarta Purana the illicit love affairs of Radha with Krishna. In the same Purana also many contrary types of relations are alluded regarding the relations between them. Somewhere she is depicted as the daughter of Shrikrishna. Some where she is related as Shrikrishna's aunt (wife of Rayana, brother of Yashoda), sometimes as his daughter-in-law and sometimes as the sister of Shrikrishna. (If some one has any doubts, or wants to know any further details, then all references can be made available).

Noble Character

Bankimchandra Chattopadyaya, the author of "Anand math" who carried out research on Mahabharata continuously for about 36 years and also composed thereafter the biography of Shrikrishna, states that according to Mahabharata Shrikrishna had only one wife namely Rukhmini - neither two nor four and of course not at all 16000. According to Mahabharata immediately after getting married both Rukhmini and Shrikrishna went to Badrikashrama and led a pious life there for 12 years. They used to sleep on ground, ate only roots, tubers and fruits and observed strict celibacy. Thereafter Rukhmini gave birth to the first child named Pradhumna. ***It is sheerly disgusting to stigmatize this noble character shown indulging in love-affairs with and in romance with Radha and Gopis.***

Bankimchandraji has stated " Bhagwan Shrikrishna in all respect was free from all blemishes and was of very pure conduct. Such an ideal character endowed with all virtues, free from all sins never did exist and would hardly exist at anytime, anywhere, neither in this country nor any where in the world. He was a multi-faceted, accomplished and pure soul. (Krishnacharita)." Swami Dayananda states that Shrikrishna was the best of all the characters in the epic Mahabharata. His qualities, deeds, nature and character all are similar to those of accomplished persons (apta or siddha), and were simply magnanimous. He never committed any sin or any impious act right from his birth till his death. Whatever aspersions, thrown on Shrikrishna are all just because of Bhagvata only (Satyarthprakash).

There is a clear and categorical statement in Maharabhata (Sabha-parva) that in Indraprastha at the time of Rajsuya yagna, performed by Yudhisthira amongst all the invitees like hundreds of Kings, Monarchs, Rishi - Munis and scholars Shrikrishna by all means was considered and reckoned as the wisest, strongest, most valorous and the most distinguished figure of the world and was honoured by Agrapuja (foremost

☞

felicitation) and was offered in Arghya (respect) . But behold his unassuming gentle nature! At the time of yajna, he modestly offered himself to welcome the Rishi - Munis and scholars by washing their holy feet - the highest token of selflessness. The real wisdom can be so simple and so modest. He was just the role - model.

Unfaltering Faith

When Krishna completed his studies in the Sandeepanee Ashrama at Ujjayani Guru Angiras Ghora gave him a final instruction: "O Krishna! when you will reach the last moment of your life, when the death will be knocking at your door, recite the following sentences" 1) Tvam akshitamasi - Hey Almighty thou art eternal, non decayable 2) Tvam achyutamasi -Thou art infallible /non-deviating 3) Tvam prana sanshitamasi - Thou art the minutest and life infusing, similar to the prana. And the author of Upanishads says that Krishna was fully contented and appeased on getting this message. There is then no need of any instruction or advice, as Krishna was knowing that one can remember at the last moment only that which one follows or observes throughout his life.

And this is exactly why Krishna used to get up early at 3 am - the Brahma-muhurta (auspicious time) and used to repeat the Gayatri mantra thousand times. The Author of Mahabharata (the Vyasa Muni) writes that when Krishna went to Hastinapura as a messenger of peace, at the sunset, he would stop his chariot, take a pause, release the horses from chariot and sit for meditation on the way. During the war, when Abhimanyu was killed, Arjuna was in deep sorrow in the evening. Krishna was also very much grieved as Abhimanyu, the only son of his sister Subhadra and his bosom friend Arjuna was killed. But behold the stable - minded (sthitaprajna i.e. unification of grasping sustaining and recollecting faculties of knowledge – dhi, dhirti & smriti) Krishna. He instructs Arjuna to join him in evening prayers after which they could come back to this issue as well as the plan for next day's war.

In Gita, for great happiness and serenity, (Prasannatva) Krishna again and again invites you to seek shelter and protection of that which is perfect and unchangeable Almighty, free from the shackles of birth and death, with His abode in the heart of every being, who controls everybody like the parts of a machine and bestows us the fruits and rewards of our deeds. He advises us to pray, repeat and recite Omkar for worshipping that Almighty who is praised by all Vedashastras and whom all the Rishimuni's try to attain by penance and austerity.

And even when death (Lord Yama) in the form of an arrow of a hunter (Vyadha), approached and knocked his door, Shrikrishna was engrossed in meditation of the Almighty. Wasn't it totally and completely following the last instructions given to him at the end of his studies by his Guru.

Opposing injustice

Throughout his life, Bhagvan Shrikrishna kept on awakening and evoking everybody against injustice. His birth itself is known for breaking off the shackles of jail. Shrikrishna who was born in the filth of injustice kept on fighting for it throughout his life. Even his childhood was not so easy and comfortable like other children. On the contrary he grew up bearing all atrocities of Kansa. Right in the adolescent stage Shrikrishna took some strategic steps like organizing people from Gokul, Vrindavana and Mathura and gave them training in arms. He did all this not only to liberate his parents from jail but also for opposing and fighting the injustice and to end up the pitiable conditions and cries of people. Even after killing Kansa, as he was fighting with the other cruel kings like Jarasandha and that was the strategic action and mission of his life. Doing all this, though he had to flee from the land of Mathura and Vrindavana, had to go very far and had to establish and settle down in Dvaraka, but he never and no where compromised with injustice.

The entire great war of Mahabharata, the whole sermon of the Gita, is nothing but the veritable invitation to get armed to fight against injustice. If we win while fighting the injustice then only we can enjoy the riches of this planet Earth and if we meet death on the battle field then we will win the Heaven this is what Shrikrishna says.

"hato va prapyasi svargam jitva va bhoksyase mahim"

When and while he was being prevented by the situation from participating in the war with his arms and weapons he even accepted to become the charioteer of brave archer (Dhanurdhari) Arjuna only for ending the injustice. He never wanted to get away from the war against injustice. To fight against the injustice and profanity and finish it from this world was the mission and goal of his life. All advices and sermons he laid down in Gita, every word that he uttered, whether he was talking of Yoga or of stable genius (sthitaprajna), wisdom, always gave inspiration to fight and propelled them against the injustice. The perishability of the body, immortality of the soul, concentration of the mind, and undisturbed equanimity, calm and peaceful disposition of mind - all was to be described and explained in detail by Krishna so that Arjun, caught in the bewitching trap and completely at his wit's end should pick up his arms and pounce upon injustice, otherwise all these utterances were unnecessary right at the beginning of the war of Mahabharata, certainly not so important as to attract the attention of an magnanimous personality like Krishna.

Shrikrishna did not become Lord Krishna just because he was the son of Vasudeva, Devaki or not even because he was brought up in the riches of Yashoda mata and father Nanda. He was laid to the position of the Lord because directly or indirectly his Sudarshana-chakra, (Divine beautiful disc or wheel) his special weapon, kept on defeating injustice. Years ago a statue of Shrikrishna in stone was found during the excavation at Gorakhpur (Uttar Pradesh). The English version of Sanskrit write up found on it was as below.

When there are clouds of hypocrisy and when the sins turn into the storm, then - my melodious flute takes a form of small spear.

☞

The whole life of Shrikrishna was like a roaring sound of a conch. The vow he took for wiping out the profanity and injustice from this Earth and the establishment of religion and justice instead.

There is always something very special about every eminent personality of the society and this world. Some of them were the founders of new religion or religion reformists, some were profound scholars or scientists laying bare the secrets of nature, some dispellers of ignorance, some were worshippers of gallantry, or visionary of independence, freedom or even liberty, some unattached Yogi or some discriminative statesmen, some destroyer of social injustice and some ardent proponent of justice. But in the history of the whole world, Shrikrishna is the only greatest personality whose character encompasses together all these diverse ideals. Dear readers, devotees of Krishna, let us take a pledge today, let us make a resolution that we will not allow even advertently any blemish to defame the noble life of that spotless, innocent, virtuous and realized soul. Let us follow the footsteps of the ideals of great people. Following are the words of Krishna

yad yad acarati shresthasthat devetaro janah

sa yat pramam kurute lokas tadanuvartate

This is thus the preaching of life and the simple solution of finding happiness, peace and prosperity in life.

(*Now Yugabda 5114 is running)

ഉപദേശ മഞ്ജരി അഥവാ പൂനാപ്രവചനം

മഹർഷി ദയാനന്ദ സരസ്വതി

തർജ്ജമ: കെ.എം. രാജൻ

ഹിരണ്യഗർഭഃ സമവർത്തതാഗ്രേ ഭൂതസ്യജാതഃപതിരേക ആസിത്‌

സ ദാധാര പൃഥിവിം ദ്യാമുതേമാം കസ്മൈ ദേവായ ഹവിഷാ വിധേമ

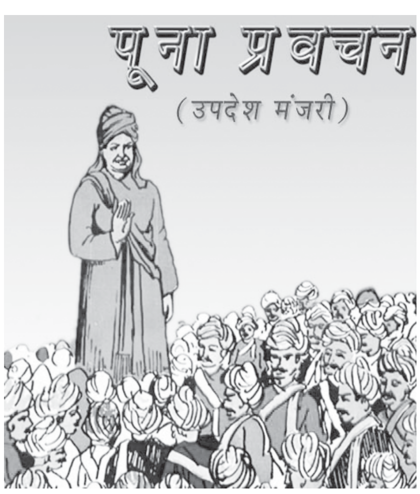

ഹിരണ്യഗർഭം എന്നതിന് 'ശാലിഗ്രാമത്തി'ന്റെ ഒരു തരി എന്നർഥമില്ല. മറിച്ച് ഹിരണ്യമെന്നാൽ പ്രകാശമെന്നും ഹിരണ്യഗർഭമെന്നാൽ ആരുടെ ഗർഭത്തിലാണോ (സംരക്ഷണത്തിലാണോ) ഈശ്വരീയ പ്രകാശമുള്ളത് എന്നുമാണ്. (മറ്റൊരു തരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ ഹിരണ്യഗർഭൻ എന്നാൽ ഈശ്വരൻ- എല്ലാ പ്രകാശ (ഊർജം) ങ്ങളുടേയും ആധാരം - ഈ പ്രപഞ്ചത്തെ സംരക്ഷിക്കുന്നവൻ എന്നർഥം). ജഢപൂജാ അഥവാ മൂർത്തി പൂജ എന്ന അജ്ഞത ജനങ്ങളിൽ രൂഢമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഇതിനെന്താണ് കാരണം? ഇതൊരു തരത്തിലുള്ള നിർബന്ധ ബുദ്ധിയായി തീർന്നു പോയി ട്ടുണ്ട്. ജൈനൻമാരിൽ നിന്നാണ് ഈ ചിന്താഗതി വളർന്നുവന്നത്.

യത്ര നാന്യത് പശ്യതി നാന്യച്ഛൃണോതി

നാന്യദ് വിജാനാതി സ ഭൂമാ പരമാത്മാ

(ഛാന്ദോഗ്യ ഉപനിഷത്ത് 7.24.1)

അത് അമൃതാണ്. എല്ലാവർക്കും ഉപാസനാ യോഗ്യമായ താണ്. അതിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായതെല്ലാം അസംബ ന്ധമാണ്. അത് നമുക്ക് അംഗീകരിക്കാൻ കഴിയില്ല.

ആര്യസമാജ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ

(1) ബ്രഹ്മയജ്ഞം അഥവാ സന്ധ്യോപാസന
(2) വേദം-എന്ത്? എന്തിന്? എങ്ങനെ?
(3) അഗ്നിഹോത്ര വിധി
(4) ആര്യോദയം
(5) ആര്യസമാജം എന്ത്? എന്തിന്?
(6) സത്യാർത്ഥപ്രകാശം എന്ത്? എന്തിന്?
(7) വൈദിക നിത്യകർമ്മ വിധി

വൈദിക സാഹിത്യങ്ങൾ വാങ്ങുന്നതിനും അഗ്നി ഹോത്രം ഷോഡശ സംസ്കാരങ്ങൾ എന്നിവ വൈദിക വിധിയനുസരിച്ച് നടത്തുവാനും താൽപ ര്യമുള്ളവർ കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾക്ക് സ്വന്തം വിലാ സമെഴുതിയ സ്റ്റാമ്പു പതിച്ച കവർ സഹിതം താഴെ കാണുന്ന വിലാസത്തിൽ ബന്ധപ്പെടുക.

കാര്യദർശി, ആര്യസമാജം, പണ്ഡിറ്റ് ലേഖ്റാം സ്മൃതിഭവൻ, വെള്ളിനേഴി പി.ഒ., പാലക്കാട് 679504.

ആര്യൻ നമ്മുടെ പേരാണ് !
വേദം നമ്മുടെ മതമാണ് !
യജ്ഞം നമ്മുടെ കർമ്മമമാണ് !
സത്യം നമ്മുടെ വ്രതമാണ് !
സേവനം നമ്മുടെ ലക്ഷ്യമാണ് !

Be a part of Veda Prachar by distributing Vedic Literatures and donate liberally for that

Arya Sandesam
Bank Account No: 4264000100072426
IFSC Code : PUNB 0426400
Punjab National Bank- Cherpalcheri Branch

Printed and published by KM Rajan on behalf of Arya Samajam, Pandit Lekh Ram Smruthi Bhavan, Vellinezhi, Palakkad - 679504. Printed at Sreelakshmi Printers, Cherpulassery. Chief Editor: Sri. K. Velayudha Arya. Editor responsible for selecting articles: K.M. Rajan. Editorial Board: T.R. Balachandran Nair, Acharya Sreedhara Shasthry, V. Govinda Das. Advisory Board: Acharya Aryabhaskarji, Vanaprasthi Raju Poonjar, V.C.P. Namboodiri, K.K. Jayan, C.V. Santhosh, Dr. K. Gopalakrishnan. For private circulation among members only. E-mail: aryasandesam@gmail.com Visit us : aryasandesam.blogspot.in